

TOTÁLNĚ

KATASTROFICKÁ

PŘÁTELSTVÍ

LOTTIE

BROOKSOVÉ

KATIE
KIRBYOVÁ

FRAGMENT

Totálně katastrofická přátelství Lottie Brooksové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Katie Kirbyová
Totálně katastrofická přátelství Lottie Brooksové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

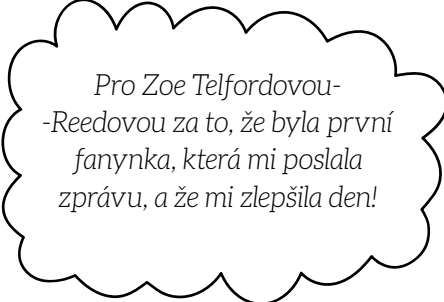
 TOTÁLNĚ
KATASTROFICKÁ
PŘÁTELSTVÍ
 LOTTIE
BROOKSOVÉ

**KATIE
KIRBYOVÁ**

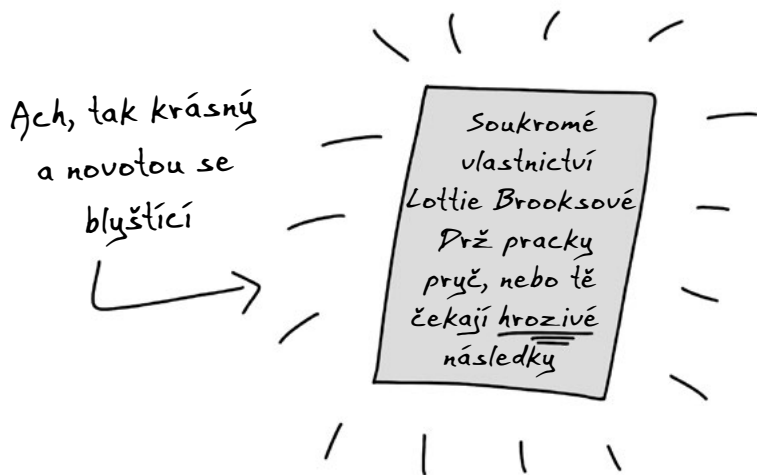
FRAGMENT

*Pro Zoe Telfordovou-
-Reedovou za to, že byla první
fanynka, která mi poslala
zprávu, a že mi zlepšila den!*

PÁTEK, 21. LEDNA

Jsem zpátky! Pardon, že to trvalo **TAK** dlouho, ale konečně jsem si koupila nový deníček, takže se moc těším, až ho vyplním svými dobrodružnými příhodami... nebo spíš, pokud mám být upřímná, svými trapnými příhodami, což je přesně pro nás, že?

(Ještě jsem nedomyslela, jaké následky to budou, ale věř mi – a teď mluvím přímo s tebou, Toby, nechceš to zjistit!)

Takže, chyběla jsem ti?

NE?!

No, tak to je dost neomalené.

Dělám si srandu.

Přece jenom to byl jen týden. Mně to ale připadá jako celá věčnost, protože od té doby, co jsme se „**VIDĚLI**“ naposledy, se toho **TOLIK** stalo. Co kdybych sepsala seznam, abych dodala podrobnější info, hm?

Dobře, tady to je. Události, které se staly za poslední týden:

- ★ Mamka je pořád v nemocnici, ale zítra se konečně vrací domů. Párkrát jsme tam byli za Davinou – teda **BELLOU** (musím si to zapamatovat!) – na návštěvě a je opravdu rozkošná. Ještě toho moc nenadělá, ale asi bych měla zmírnit nároky, když jí je teprve deset dní.
- ★ Je **TAK** úžasné mít Molly zpátky z Austrálie – vídáme se teď skoro každý den a je to jako za starých časů!
- ★ Amber a Poppy se mi většinou vyhýbají. Uff.
- ★ Asi se mi pořád docela líbí Daniel. Jakože opravdu jenom trošilinku, skoro o nic nejde.

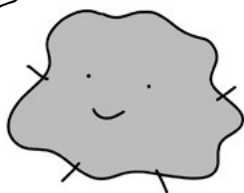
- ★ Rozhodně netrávím čas tím, že tu sedím nad deníčkem a sním o něm se slinou u pusy.

- ★ Ach jo, co si to vůbec namlouvám? **VÁŽNĚ** se mi líbí. Ale pššt, nikomu to neříkej, jo?

- ★ Sakra, tak teď jsem si **OPRAVDU** poslintala papír! Třeba ta slina bude vypadat o něco míň nechutněji, když jí nakreslím obličej?!

Ahoj, já jsem kapka slin jménem Nige!/:)

Ach, sorry, že jsem
TAK nechutný!

- ★ Proč pořád tak odbíhám od tématu? V jednu chvíli ti vyprávím nové informace o svém životě, a v další už blábolím o Nigelovi, kapce slin. O čem jsme to vlastně mluvili?
- ★ Jo jasně... Snový Daniel! (Je taaaak milý.)
- ★ Kdybych o něm mluvila až moc, potřebovala bych, aby na mě někdo čas od času zakřičel „**SEBER SE, LOTTIE!**“, šlo by to? Budu předstírat, že jsem dostala souhlas – díky.
- ★ Hmm, co bych ti ještě mohla povědět... křečouni jsou **ROZTOMILÍ JAKO VŽDYCKY**. Vsadím se, že ti chyběli víc než já, co? Teď jsou zrovna super šťastní, protože jsem jim do klece pořídila nové houpací sítě...

P.S. Křecci si rozhodně zaslouží žít na vysoké noze, protože se dožívají v průměru jenom dvou let, což mi přijde velice nefér. Ale pššt, neříkej to Kuličkovi III. a Profesorovi Kvíkalovi, nechci, aby z toho byli smutní.

P.P.S. Nakreslila jsem je s koktejly, protože jsem si říkala, že to bude vtipné. Ale jen aby bylo jasno, křecci **NEPIJÍ** alkohol. Mám pocit, že kdyby se jim do napáječky přidal gin a tonik, dožili by se mnohem míň než dvou let. Jo, a rodiče by se taky asi dost naštváli, kdyby jim chyběl jejich milovaný gin. Neříkej, že jsem tě nevarovala!

SOBOTA, 22. LEDNA

9:45

Mamka se dneska vrací z nemocnice! Nemůžu se dočkat. Ze začátku to sice bylo docela vtipné mít tátu jako jediného rodiče, protože byl ohledně určitých věcí mnohem vstřícnější. Například co se týče házení špinavého oblečení do koše, stlaní postele, domácích úkolů a hlavně času tráveného před obrazovkou. Je totiž hrozně důvěřivý – třeba se mě zeptá: „Lottie, jak dlouho už jsi na tom iPadu?“ a já odpovím: „Asi tak pět minut, tati,“ a on na to: „Tak to jo, pokračuj.“

Většinou už jsem na něm byla asi tak dvě hodiny. Břídil.

Nevýhodou je ale jeho vaření. Ne, že by se nesnažil. Vlastně jsem si přála, aby se nesnažil a prostě nám jen naservíroval nugetky a pizzu – to by pak bylo v pohodě. Problém je, že se snažil mamce dokázat, jaký je „skvělý manžel a otec“, takže se neustále pokoušel o věci, na které prostě **NEMĚL** dost zkušeností, a pak je vždycky úžasně zpackal.

Například minulý víkend se pokoušel udělat nedělní oběd, aniž by k tomu nakoupil potřebné ingredience. Jako kuře nebo kýtu. Takže

jsme měli „pečenou rybu“, což byl v podstatě spálený losos potřený omáčkou. Nebylo to ani filé – byl to jeden z těch celých s obličejem a tak.

Já a Toby jsme z toho měli trauma, to ti řeknu!

Ještě teď kvůli tomu mám noční můry... často opravdu zvláštní, ve kterých ten losos má vtipné pidi ručičky a hraje na maličkou kytaru. Je to fakt divné.

Hmmm... možná že jsem byla trochu krutá, ale já prostě nechci zpívat písničky s mrtvým mořským tvorem, když se snažím vyspat do krásy. To, že pan Rybka dokázal zahrát docela dobrou verzi „Watermelon Sugar“ od Harryho Stylese, tady není důležité.

16:16

Jupí, je zpátky! Je to šílené, ale máme teď v domě pět lidí. Nebo sedm, pokud se křečci počítají jako lidi, což by podle mě měli.

Přece jenom jsou ve spoustě věcí mnohem lepší než Toby, takže to se musí počítat, ne?

Nicméně, celé odpoledne jsem chovala Bellu – voní úžasně, trochu jako jahodový milkshake, mňaaam.

Mamka ale vypadá trochu jinak, jakože hrozně unaveně.

Řekla jsem: „Teda, mami, ty vypadáš unaveně!“

Ona odpověděla: „Díky, Lottie.“

„Jo... máš pod očima obrovské kruhy.“

„Hmm... díky, Lottie.“

„Jsou fakt tmavé... a tvoje pokožka je našedlá.“

„Moc ti děkuji, Lottie.“

„Vlastně vypadáš o dost starší...“

„ANO, DOBŘE, JÁ TO CHÁPU. DĚKUJI TI, LOTTIE!“

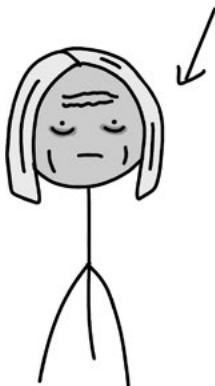
Já na to: „Bože, mami. Nemusíš křičet, jen jsem ti řekla, co jsem odpozorovala!“

Hádám, že mít dítě způsobuje stárnutí nebo tak něco...

Mamka před Bellou

Mamka teď :-(

Akorát nevím proč... zatím se mi to všechno zdá dost jednoduché, protože Bella nedělá nic jiného, než že spí.

MYŠLENKA DNE:
ZAPAMATUJ SI, ŽE MUSÍŠ MAMCE
K NAROZKÁM KOUPIT NĚJAKÝ
OMLAZOVACÍ KRÉM PROTI STÁRNUTÍ.

NEDĚLE, 23. LEDNA

4:24

Zrovna mě probudil velice znepokojivý zvuk. Znělo to trochu, jako když liška žere veverku. To je možná podivné přirovnání, protože když nad tím tak přemýšlím, asi jsem nikdy neslyšela veverku vydávat nějaký zvuk. Musím si to později najít.

Šla jsem se podívat a zjistila jsem, že to byla Bella! Úplně mě to zarazilo (miluju to slovo)! Jak je vůbec možné, že tak maličkaté miminko dokáže vydávat tolik hluku?

„Co se děje, mami? Je s ní něco špatně?!“ zeptala jsem se.

„Má hlad, drahoušku, jen potřebuje trochu mléka.“

„Copak nemůže počkat do snídaně jako normální lidi?“

Mamka se zasmála. „Bohužel ne, Lottie. Miminka mají malá bříška, takže ze začátku potřebují jíst velmi často.“

To mi přijde dost necivilizované.

Nemohla jsem spát, protože jsem pořád přemýšlela nad zvuky, které vydávají veverky. Proplížila jsem se dolů, abych si to mohla najít na mobilu – ano, mamka je jeden z těch otravných lidí, kteří zakazují mobily v pokoji (kromě toho svého, samozřejmě, na ten se ona může dívat 24/7 – tak nefér.)

Pokud vás to zajímá, zjistila jsem, že veverky mají velký rozsah zvukových projevů, jako třeba pískání, mručení a štěkot. Opravdu fascinující.

Stejně ale pořád nemůžu usnout, protože se mi nelíbí myslet na štěkající veverky – přijde mi to hodně vulgární.

10:02

Taťka mě probudil tím, že mnou hrubě zatřásl. „Lottie, probud' se! Všechno je v pořádku, jsem tady.“

„Co se děje?!“ ptala jsem se zmateně.

„Myslel jsem, že máš noční můru!“

„Ne... jen se mi zdálo, že jsem... veverka.“

Vlastně to byl docela hezký sen. Rozhodně mnohem lepší, než když mi pan Rybka hrozil tou svojí mrňavou kytarou.

„Jo takhle... tak to jo. Znělo to trochu, jako kdybys štěkala.“

„Hahaha... ne. To ses přeslechl.“

Bože, jsem to ale podivínka.

16:12

Panečku, mimina dokážou dělat tolik hluku.

Zdá se, že Bella nahradila svůj nepřetržitý spánek nepřetržitým pláčem. Už tady v kuse brečí dobré dvě hodiny. Ať děláme cokoli, nic nepomáhá. Ptala jsem se mamky, co se s ní děje tentokrát, a ona mi to vysvětlila: „Myslím, že si potřebuje odkrknout.“ Proč by někdo hodiny

brečel jen kvůli tomu, že si potřebuje krknout... no tak, holka, nestyď se a dostaň to ze sebe – všichni jsme přece rodina.

17:47

Další důvody, proč Bella brečí...

- ★ Má hlad
- ★ Potřebuje vyměnit plínku
- ★ Když se koupe
- ★ Když ji položíme do kolíbký
- ★ Když má jít spát
- ★ Když se probudí
- ★ Když kaká
- ★ Když si prdne
- ★ Spousta dalších věcí, o kterých nikdo ani netuší

No někdo je tady prostě herečka!

18:33

Zrovna jsem se osprchovala, byla jsem celá svěží, čistá a voněla jako louka plná kopretin, když mě mamka požádala: „Lottie, mohla bys na chvíli podržet Bellu, jen si dojdu na záchod.“

Já odpověděla: „Jasňáčka, není problém.“ Jako správná nápomocná dcera.

No a hned nato...

BLE.

BYLA JSEM CELÁ OD MIMINKOVSKÝCH ZVRATEK.

A Tobyho komentář tomu rozhodně vůbec nepřidal.

Takže jsem se musela znovu osprchovat, protože jsem nechtěla další den ve škole smrdět jako plesnivá miska cereálií, kterou někdo asi tak dva měsíce zapomněl pod postelí (což jsem já samozřejmě nikdy neudělala).

Pro tvou informaci, rozhodně jsem změnila názor – mimina jsou absolutně otřesná!

PONDĚLÍ, 24. LEDNA

Pochybuju, že jsem se někdy v minulosti probudila a byla ráda, že je pondělí. Dneska jsem ale byla docela vděčná, že můžu z tohotohle hlučného blázince vypadnout, protože v porovnání s domovem se škola zdá jako výlet do lázní.

Taky jsem měla úžasný den, protože jsem dostala super skvělé zprávy...

Na zápise jsme s Jess rozebíraly naše nejoblíbenější instantní nudle – moje jsou Houbové kuře (což je divné, protože houby nesnáším a obvykle je z jídla vybírám) a na druhém místě Hovězí s rajčaty. Její jsou Čínský chow mein a Bombajský bad boy. To mě ohromilo, vždycky jsem si myslela, že Bombajský bad boy by na mě byl moc pálivý, ale možná mu dám šanci.

No nic, zase odbíhám od tématu. O čem jsem to mluvila?

NO JISTĚ! Ta super skvělá zpráva – naše diskuze o nudlích byla přerušena, když mi zabzučel mobil. Zpráva od Molly.

Molly: OMG, VZALI MĚ NA
KINGSWOOD!!!!

Já: OMG!!!! FAKT?!!!!

Molly: JOOO!!!! A HÁDEJ CO?????

Já: CO?!?!?!?!?

Molly: BUDU S TEBOU VE TŘÍDĚ!!!!!!

Já: OMG, FAAAAAAAAAKT?!!!!!!

Možná jsme to trochu přehnaly s těmi velkými písmeny, ale já byla tak nadšená!

„Co se děje? Co se děje? Pověz mi to!“ prosila Jess a snažila se mi kouknout přes rameno.

„To byla Molly. Nastoupí sem příští týden!“

„Fakt?! To je skvělý! Nemůžu se dočkat, až ji poznám.“

Usmála jsem se, protože mít svoje dvě úplně nejlepší kámošky ve stejné třídě bude **NAPROSTÁ BOMBA.**

„Nad čím tady vy dvě tak kvíkáte?“ ptala se Amber, potom co se obrátila, aby viděla, co způsobilo ten rozruch.

Chtěla jsem jí říct, aby si hleděla svého, ale jsem odhodlaná být tento rok dospělejší.

(UPOZORNĚNÍ: NEMYSLÍM „VYZRÁLÁ“ JAKO TŘEBA ČEDAR...
NEPÁCHNU PO SÝRU... TEDA DOUFÁMI)

„Zrovna jsem dostala zprávu od mojí nejlepší kámošky Molly, příští týden k nám nastoupí do 6. A,“ vysvětlila jsem.

„Tvoji **NEJLEPŠÍ** kámošky?“ zeptala se. „Já myslela, že Jess je tvoje **NEJLEPŠÍ** kámoška.“

„No jasně... obě jsou. Člověk může mít dvě nejlepší kámošky, abys věděla...”

„Opravdu?“ ušklíbla se. „Viš, co se říká... páté kolo u vozu.“

„Nezajímá mě, co se říká. Bude to skvělý.“

Amber mi věnovala svůj vypilovaný znužený výraz. „Jo, to je jedno, stejně je to určitě šprtka jako vy dvě.“

„Ignoruj ji,“ zašeptala Jess. „Jen se tě snaží vyprovokovat.“

Povzdychla jsem si. „Já vím.“

„Tak tedy,“ řekla Jess. „Kdy tu proslulou Molly budu moct konečně poznat?“

Zamračila jsem se. Nemohla jsem uvěřit, že jsem je ještě neseznámila. Jenomže za poslední týden se toho stalo tolik, že jsem na to doslova neměla vůbec žádný čas! Probírala jsem život s Molly a chodila na návštěvy za mamkou. Po škole jsem nic jiného nestíhala.

„Co třeba ve čtvrtek?“ navrhla jsem. „Můžeš přijít na návštěvu a poznat ji i Bellu.“

„Nemůžu se dočkat!“

Když jsem přišla domů, řekla jsem mamce, že jsem k nám pozvala Molly a Jess. Upřímně, tvářila se trochu otráveně. „Zrovna jsem se vrátila z nemocnice, miláčku. Nemůže to chvíli počkat?“

„**NE!** Je to super důležité, mami. Molly a Jess se ještě nepotkaly a jsou to ty dvě nejdůležitější osoby **V MÉM ŽIVOTĚ!**“

„No, to ti pěkně děkuju!“

„Krom rodiny, samozřejmě.“

„To ráda slyším. Dobře, drahoušku, určitě to zvládnou – nakrmit dvě pusy navíc už nebude takový rozdíl.“

„**JUPÍ!** Ty jsi ta nejlepší mamka, kterou jsem kdy měla.“

„Kolik matek jsi měla?“

„Ah, hm. Máš pravdu.“

ÚTERÝ, 25. LEDNA

Došla jsem k závěru, že prostě nemůžu mluvit s klukama. A když říkám „s klukama“, myslím tím s Danielem. Pokaždé když to zkusím, je to, jako bych měla pusku plnou marmelády, a nejsem schopná ani pořádně vyslovovat. Tak například dneska...

... teda vlastně, ještě než ti o tom povím, tady je krátký souhrn situace mezi mnou a Danielem (jen pro případ, že si to nepamatuješ z mého předchozího deníčku):

- ★ Potkali jsme se na fyzice a chvíli potom se na mě začal usmívat a zdravit mě. ÍÍÍ!
- ★ Na podzim mě vyzval k tanci na školní diskotéce. Jenomže já jsem byla tak nadmutá, protože jsem vypila až moc drinků s bublinkami, a nemohla mu odpovědět, abych mu náhodou nekrkla do obličeje.
- ★ Bála jsem se, že jsem to možná zkazila...
- ★ Ale pak mě začal sledovat na Instagramu – OMG!

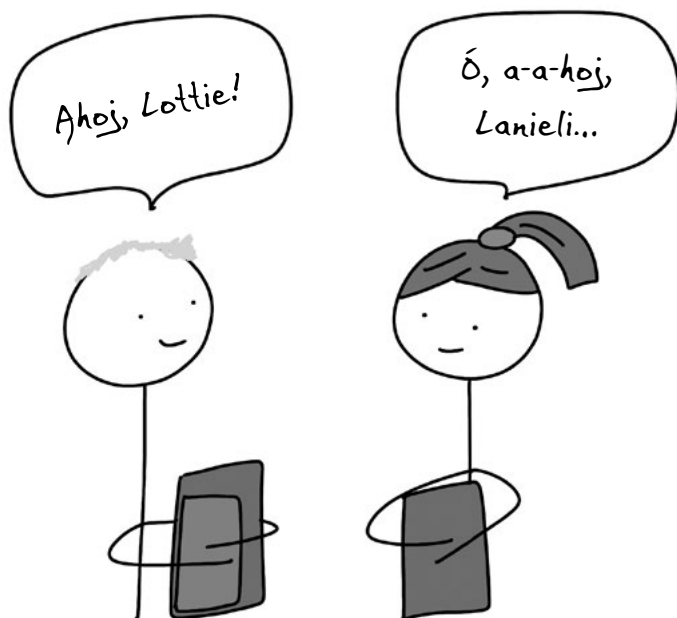
- ★ Řekl mi, že vypadám sladce v mých plavkách s „roztomilým cupcakem“, i když jsem vypadala jako bláznivá baletka.
- ★ Začala jsem přemýšlet, jestli se mu náhodou nelíbím.
- ★ Pak si mě přestal všímat, když jsem se pohádala s Jess 😊.
- ★ Potom, co jsme se s Jess usmířily, poslal mi zprávu, kde mi popřál veselé Vánoce.
- ★ Znovu se na mě začal usmívat – JUPÍ! 😊
- ★ Když jsme se po prázdninách vrátili do školy, najednou jsem si všimla, že je vlastně super extra hezoun, a jak se říká, zbytek už je historie.

NÁVRAT DO SOUČASNOSTI

Takže, o čem jsem to mluvila? Jo jasně. Mluvení s klukama.

Byla jsem na první hodině, což byla fyzika. Vždycky jsem trochu nervózní, protože vím, že tam uvidím Daniela – sedí přímo za mnou.

Když jsem vešla do třídy, naše konverzace se odehrála takhle.
Prosím, nesměj se mi...

No teda... LANIELI??

Ach jo.

Nejhorší na tom bylo, že Amber a Poppy to taky slyšely a začaly se nekontrolovatelně chichotat. Celou hodinu si pak o mně šeptaly.

„Slyšelas, co řekla?“ hihňala se Poppy.

„Jo... Laniel? To je tak trapný!“ prohlásila Amber.

Nechtěla jsem jim dopřát pocit zadostiučinění, takže jsem předstírala, že jsem naprosto zažraná do přednášky o chemickém složení banánu

paní učitelky Murphyové. Uvnitř jsem se ale chtěla zahrabat někam do díry a zůstat tam aspoň **SEDMDESÁT OSM SKVILIÓNŮ** let.

STŘEDA, 25. LEDNA

7:27

Zítřka je ten významný den, kdy seznámím Molly a Jess. Nemůžu na to přestat myslet. Měla bych být nadšená z toho, že se moje dvě nej kámošky konečně seznámí, ale místo toho jsem dost nervózní. Nemůžu přijít na to proč.

„Co to znamená, když se řekne **páté kolo u vozu?**“ zeptala jsem se tatky u snídaň, zatímco jsem se cpala čoko lupínky.

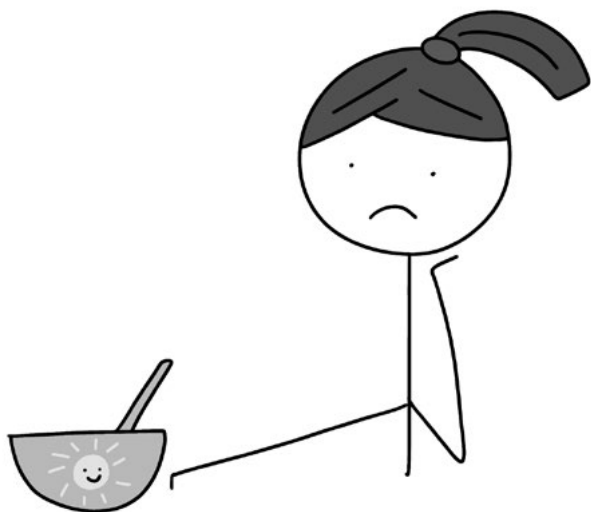
„Copak jsi nikdy neslyšela o tom, jak je páté kolo u vozu k ničemu? Vůz má přeci čtyři kola, která mu vystačí. Když přidáš páté, nemá žádnou užitečnou funkci. Ve skupině tří lidí se pak často jeden člověk cítí mimo, protože ti další dva si spolu rozumí lépe, to je vše.“

„Aha,“ řekla jsem.

„Proč se ptáš?“

„Jen tak... někdo něco podobného zmínil ve škole.“

Odstrčila jsem misku, protože se mi stáhnul žaludek.
Toho zbytku lupínků ale byla pěkná škoda, byly fakt kvalitní!

ČTVRTEK, 27. LEDNA

7:01

V noci jsem nemohla spát. Konečně jsem přišla na to, proč jsem poslední dobou byla tolik nervózní. Je to proto, že mám Molly i Jess hrozně moc ráda, ale co když se nebudou mít rády navzájem?

Proklínám Amber za to, že mi takové myšlenky nasadila do hlavy.

Podívala jsem se na sebe v zrcadle a pořádně jsem si sama se sebou promluvila. „Heleď, Lottie, bude to v pohodě! Všichni jsme tu přece dospělí (teda skoro).“

Obrátila jsem se na křečky, aby mě podpořili – ale moc mě neujistili...

18:25

No, tak to šlo docela dobře. Teda aspoň myslím.

Občas to bylo trochu trapné, ale nic není dokonalé, že?

Když jsme s Jess přišly domů, mamka byla dobře naladěná.

„Lottie, neměla jsem ani čas vymyslet, co si dáme k večeři, takže se obávám, že vám budu muset objednat pizzu.“

„To vůbec nevadí, mami. Domácí vaření nám **VŮBEC** nebude chybět,“ řekla jsem a mrknula na Jess.

„Díky, Lott, a počkej – holky, můžete se na chvilinku postarat o Bellu, zatímco tu jen rychle vyluxuju?“

Pořád nechápu, proč jsou dospěláci tak posedlí vysáváním. Já si žádných drobků na zemi **NIKDY** nevšímám, ale mamka je kvůli nim pokaždé hrozně vystresovaná.

„Jasně, paní Brooksová,“ řekla Jess. „Můžu si ji pochovat?“

„**NO JISTĚ!**“ řekla mamka, možná až moc nadšeně. „A říkej mi Lauro.“

„Hlavně jí podrž hlavičku,“ dávala mamka Jess pokyny, když jí předávala Bellu.

„Ooooooo, božítku, ta je tak maličká a roztomiloučká,“ cukrovala Jess.

„No, a počkej teprve, až si čuchneš k její hlavě!“ řekla jsem s pyšným pocitem starší sestry.

Jess si přičichla k její hlavě. „**JAHODOVÝ MILKSHAKE!**“

„Já vím!“ řekla jsem se smíchem.

V tu chvíli zazvonil zvonek.

„To bude určitě Molly,“ oznámila jsem s tím podivným, teď už známým svíravým pocitem v žaludku.

„Prosím, ať to vyjde,“ řekla jsem sama sobě, když jsem otvírala dveře.

„ČAU, NEJKOI!“ pozdravila Molly a pevně mě objala.

„Čauky,“ usmála jsem se. „Jess už je tady.“

„Super.“

Došli jsme do obývacího pokoje, kde seděla Jess a pořád chovala Bellu.

„Táákže Molly, tohle je Jess. Jess, tohle je Molly,“ řekla jsem, zatímco mi v žaludku poletovali motýli.

„Ahoj, Jess,“ řekla Molly a byla přitom cool, jakoby nic. „Je fajn konečně tě poznat.“

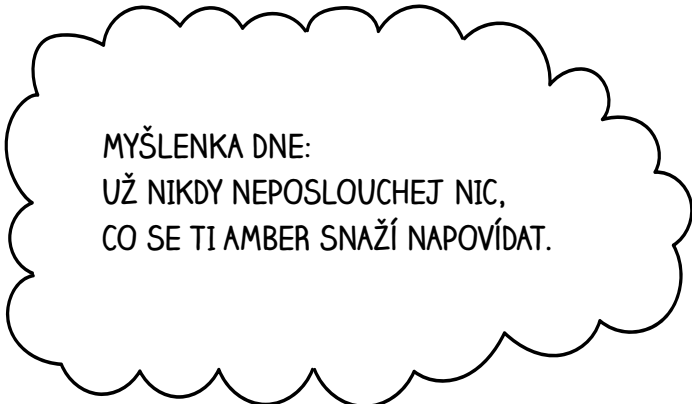
„Tebe taky, Molly. S Bellou jsem se dnes taky potkala poprvé, není krásná?“

„Naprosto! A čuchla už sis k její hlavičce?“

„Jo... jahodový milkshake, že jo?“

Obě se rozesmály a já se zakřenila. Ten uzel v žaludku se pomalu uvolňoval a já si byla jistá, že všechno bude v pohodě.

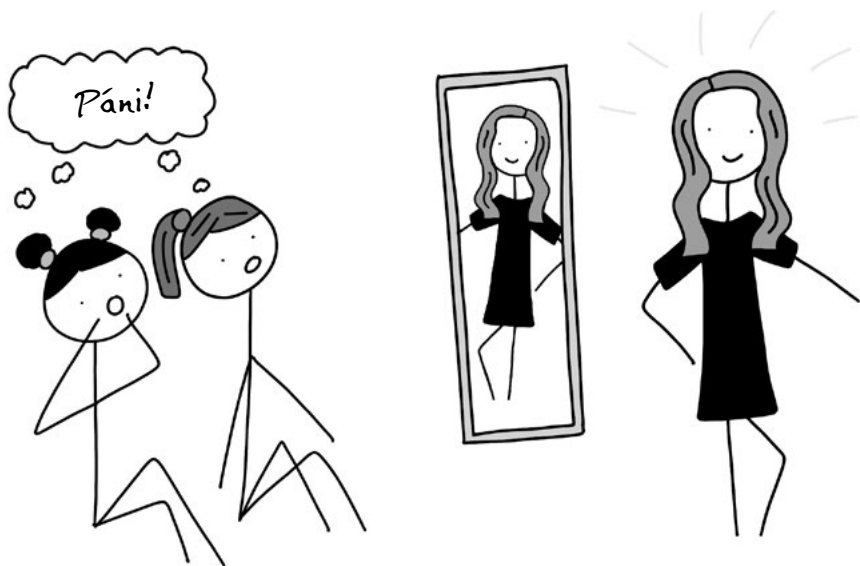
Vůbec jsem se neměla čeho bát. To mi jen Amber nasadila do hlavy hloupé myšlenky.

MYŠLENKA DNE:
UŽ NIKDY NEPOSLOUCHEJ NIC,
CO SE TI AMBER SNAŽÍ NAPOVÍDAT.

SOBOTA, 26. LEDNA

Šly jsme s Molly a Jess na nákupy. Ani jedna jsme neměly peníze, takže jsme si chtěly jen věci vyzkoušet. Navzájem jsme si vybíraly outfity – čím šilenější, tím lepší. Ale bylo to docela otravné, protože ať jsme pro Molly vybraly cokoli, vypadala v tom úžasně. Zatímco já a Jess jsme skoro pokaždé vypadaly tak nějak podivně. Vypadala dobře dokonce i v čistě černých tričkošatech.

Jess řekla: „Molly, v tom vypadáš skoro jako opravdový dospělák!“

„To proto, že má opravdová prsa,“ souhlasila jsem. Až teď jsem si všimla, o kolik starší vypadá, co se vrátila z Austrálie.

„Jo, minulý týden jsem byla ve městě s mamkou a podle všeho mám teď oficiálně košíček velikosti **B**,“ prohlásila.

Snažila jsem se nezávidět, ale když jsem shlédla na svůj hrudník, který jsem měla pořád stejně plochý jako záda, bylo to těžké. Víš, já jsem totiž pořád trochu pozadu, co se puberty týče. Teda, možná že je tohle až moc **DETAILNÍ**, ale mám ti dát malý přehled? Přece jenom jsme tu všichni přátelé, že? Takže...

1. Oblast mého hrudníku mě trochu pobolívá, což podle té knihy, kterou mi dala mamka, znamená, že „se blíží růst prsou“, ale stejně... pořád čekám!! Pokud mě někdo vyslyší, už je mi dvanáct a půl, takže mi přijde jenom fér, že bych měla mít aspoň nějaká prsa.
2. Mám teď v intimních partiích celé tři chlupy. Jo, a taky pár jemných v podpaždí. Brzo si je možná začnu holit, ale zatím se to nezdá nutné.
3. Jak jsem se obávala, **PÁCHNU** jako teenager a musím se teď sprchovat **KAŽDÝ** den. Ach, jak mi chybí dny, kdy jsem nesmrděla. Nejdřív jsem si toho ani nevšimla, ale pak mi mamka začala předhazovat jemné narážky a nakonec jsem musela i já přiznat, že má pravdu.